

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:27	19:48	18:47	תל אביב
20:31	19:50	18:45	ירושלים
20:27	19:48	18:47	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מתנת הביונות

הולך היה ה'חפץ חיים' זצ"ל בדרכו לביתו, ובעיקול הדרך עלה במדרגות, ונתקל בקליפת פרי שהושלכה ארצה – במרכז גרם המדרגות. ה'חפץ חיים' כבר לא היה יהודי צעיר, ועל אתר החליק על הקליפה, והתגלגל כמה מדרגות למטה...

כמה נערים פוחזים שעמדו בסמוך ולא זיהו אותו, מילאו פיהם שחוק והצביעו עליו בלעג. 'ראיתם את הזקן?' – קרא אחד בזלזול, 'ראיתם איך התגלגל על הרצפה כמו כדור?' – שאג אחר, כשכולם פורצים בצחוק ולועגים ל'חפץ חיים'...

בציוד העליון של גרם המדרגות ניצבו תלמידיו, והביטו בחרדה במתרחש. היטב ראו את רבם נתקל, מועד, נופל, נהדף לאחור, אך כל זה עוד כלום ליד הלעג והשחוק שביזו אותו הפוחזים... לעומתם, ה'חפץ חיים' קם מהרצפה חיש קל, ושוב החל צועד במרץ במעלה המדרגות, כשפניו קורנות באושר וכל כולו שמחה ועונג...

'למדנו רבנו', שאלו תלמידיו, 'לשמחה מה זו עושה? מה הסיבה לשמחה הפתאומית, ועוד לנוכח ההתפתחויות האחרונות?!'

'יקירי!' – השיב להם ה'חפץ חיים', 'קיבלתי מתנה משמים! לעגו לי בלכתי ברחוב! צחקו עליי! ביזו אותי! – הצער הזה, העלבון הזה – הוא כפרת עוונות, זה מטהר אותי ומזכך אותי באופן כה עילאי! וכיצד לא אגיל ואשמח לנוכח מתנה יקרת ערך שכזאת, אשר נשלחה אליי משמים? כיצד לא אשוש ואתרגש על כי זכיתי בכזו מתנה יוקרתית?!'

ודברי ה'חפץ חיים' הללו, אשר הובאו בגליונות 'דרשו', מלמדים: שעת הבזיון היא מתנה, רגע הבושה הוא הזדמנות, העוונות מתכפרים, שערי שמים נפתחים. שעת הבושה היא מתנה, קבלת בזיונות היא דורון! הבה נשמח בהם, הבה ננצל אותם כראוי! (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

כיצד זוכים ליראת שמים

סגולות ועצות מעשיות כיצד לזכות ליראת שמים אמיתית

כתוב בתהלים: "בית ישראל ברכו את ה' בית אהרן ברכו את ה' בית הלוי ברכו את ה' יראי ה' ברכו את ה'." מדוע בכל אחד מהם כתוב "בית" רק ביראי ה' לא כתוב בית? התשובה היא, יהודי בא בירושה, אם ההורים יהודים גם הבן יהודי, לכן כתוב בית ישראל ברכו את ה', כהונה באה בירושה וגם לוייה באה בירושה. אבל יראת שמים לא באה בירושה, יתכן אדמו"ר גדול שבנו חמור, וכן יש אנשים צדיקים גדולים שאביהם אינו כלום. יראת שמים צריכה עבודה, יראת שמים אינה באה בירושה. ויש גם סגולות ליר"ש, כתוב, מפני שיבה תקום ויראת מאלוקיך. מבואר בספרים שלקום לזקנים, לכבד ת"ח, זוהי סגולה ליראת שמים.

ודוד המלך ע"ה אומר בתהלים "חבר אני לכל אשר יראוך". עוד אומר דוד המלך יראיך יראוני וישמחו וגו'. אדם צריך להקיף את עצמו בחברה של יראת שמים, שיהיה לו קשר תמידי בחיי היום יום עם אנשים יר"ש. ובוודאי שצריך להתרחק מאנשים שאינם יר"ש, וכמו שכתב הרמב"ם בהלכות דעות פ"ג... צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא ילמד ממעשיהם... אם היה במדינה שמנהגותיה רעים ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה ילך למקום שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתן נוהגים בדרך לא טובה כמו זמנינו או שאינו יכול ללכת למדינה שמנהגותיה טובים מפני הגייסות או מפני החולי ישב לבדו יחידי כעניין שנאמר ישב בדרך וידום ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישב במדינה אלא אם כן נתערב עמה ונוהג במנהגם הרע יצא למערות ולחוחים ולמדברות ואל ינהיג עצמו בדרך חטאים כעניין שנאמר מי יתנני במדבר מלון אורחים?

יש אנשים, אתה אומר להם לשמור תורה ומצוות, הם עונים לך אנחנו צריכים "שיבוא מבפנים". דעו, מי שמצפה שיראת השמים תבוא לו מבפנים, עד הקבר לא תגיע אליו... יענת ומצאת תאמין לא יענת ומצאת אל תאמין, בלי יגיעה לא בא כלום. יראת שמים צריך לקנותה במוסר ודרשות. אמרנו כבר, יראת שמים אינה באה בירושה, היא באה בעבודה, ובבחירה בטוב. ובחרת בחיים.

ועוד סגולה ליראת שמים, זו נתינת צדקה. כתוב בפרשת ראה (דברים ד) "עשר תעשר את כל תבואת זרעך... למען תלמד ליראה את ה' אלוקיך כל הימים". וצריך להבין, מה הקשר, כיצד מביאה מצות מעשר ליראת שמים?

כתב האור החיים הקדוש, שסיפר לו אדם על עצמו, שהוא היה בעבר מאד עדין ורגיש, שלא היה יכול לפגוע בזבוב, והנה נתנו לו תפקיד להיות התליין של המלך, בתחילה היה לו קשה, אבל עכשיו מצפה הוא שיבוא אדם והוא יתלהו! [זה מוזכר בד' החינוך הנ"ל]. אדם הפועל בזבל, בתחילה הדבר מאוס לו אבל לאחר זמן הוא מתרגל ואפילו אוהב את הריח... אדם רגיש מאד, לא יכול להרוג זבוב, הוא הולך ללמוד רפואה, מתרגל לאט לאט, ובסוף עושה ניתוחים בהצלחה רבה. ההרגל לכל דבר שלטון.

אדם בא לבית המדרש, מקום השראת השכינה, עצם הדבר שבא למקום כזה קדוש, זה משנה אותו. להבדיל אא"ה אם הולך למועדון, מושפע לרעה.

לכן הדרך לבוא ליראת שמים היא להרבות בפעולות של תורה ומצוות, ורצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שעל ידי המצוות שעושים שוב ושוב, הם יבואו ליראת שמים. כי אחר הפעולות ימשכו הלבבות, אין כזה דבר שהיראה תבוא לבד, צריך עבודה, צריך השקעה, ואחר דקדוק ההלכה תבוא היראת שמים. תקיים מצוות גם בלי חשק, אבל עם אמונה, והיראת שמים בוא תבוא אל לבך, תשכון כבוד בחצריך.

זה הסוד של "נעשה ונשמע", קודם כל "נעשה", ועל ידי זה תכנס בליבנו פנימה הבנת המצוה ו"שמיעתה", ויאיר אורה את נפשינו לעשות אותה ביתר חשק וביתר עוז.

ולכן אצל מצות הצדקה אומרת התורה, "ואל ירע לבבך בתת לו". אין עוד מצוה שכתוב כן. כי צדקה קשה לאדם לקיים, אומרת התורה אל ירע לבבך, כי בעבור זה יברכך ה' אלוקיך. קשה לאדם לתת משלו, לכן צריך זירוה מיוחד, ועידוד מיוחד.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים

אלפי טלמי צאנז המרשד

להצלחתכם אז לעיני קירובים

התקשרו עכשיו: 05-04-00-000

לימינו
יידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלות
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון
סיגלית בת חנה
חן חיה
שמעון בן ירלנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

קפה עם חלב וביסקוויטים

שרוי בהם לקראת הביקור.

כאשר אביו לגם את הקפה בהנאה מרובה, שב הרב פרדס לבית הספר ובינתיים, הנציב העליון כבר היה שם. עוד קודם שהמנהל שב לבית הספר, קיבל את פני האורח החשוב סגן המנהל, הציג את עצמו והזמין אותו לסיוע.

הנציב העליון הופתע: "סליחה, ואיפה המנהל?" הסגן כמעט בלע את לשונו כאשר אמר "אדוני הנציב העליון, למנהל בית הספר יש אבא זקן, ובכל בוקר הוא מכין לו קפה עם חלב וביסקוויטים. הבוקר, בגלל הביקור החשוב, הוא שכח לעשות זאת, ורק לפני שתי דקות, כשאביו הגיע לכאן, הוא עזב את המקום ושב איתו לביתו כדי להכין לו את הקפה הקבוע. אני בטוח שהוא יגיע מיד".

הנציב העליון שקע בהרהורים. בעודו מהרהר נכנס בחופזה הרב אליהו, כולו התנצלויות ובקשות מחילה. הנציב העליון נשא אליו את עינו, חייך, ניגש אליו, חיבקו בחום ואמר: "אשרינו שיש לנו יהודים כאלה שמכבדים כל כך את הוריהם, אשרינו". והביקור החל.

"סמוך לכניסה המתינו במתח גובר והולך, הרב פרדס עם סגנו לשיירת הוד מעלתו..."

"הרבה דברים למדנו מאבא", אומרים בניו ובנותיו של הרב אליהו פרדס, שכיהן משנת תשי"ג כרבה הספרדי הראשי של רמת גן, ותשע שנים לאחר מכן הוכתר לרבה הראשי של ירושלים, "אחד מהם היה - כיבוד הורים מהו".

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

היו נתונים לביקור החשוב, נשמט מזיכרונו עניין הקפה בחלב וביסקוויטים לאביו. באותו יום, בשעת בוקר מוקדמת, הוא כבר חש לבית הספר, שהיה סמוך מאוד לבית המשפחה. גם התלמידות הקדימו לבוא, והמתינו בכיתות בהתרגשות רבה לבואו של הנציב העליון. סמוך לכניסה, המתינו במתח גובר והולך הרב פרדס עם סגנו לשיירת הוד מעלתו הנציב העליון.

השעה היתה שתי דקות לפני תשע. האורח ופמלייתו אמורים להגיע בכל רגע. לפתע נראתה דמות שחוחה פוסעת באיטיות לעבר בית הספר. הרב אליהו הביט לעברה במהירות והחוויה זה היה אביו, רבי ניסים בן ציון. "אבא", נזעק אליו הבן ורץ לעברו, "מה אתה עושה פה? אתה מרגיש טוב?". "את זה בדיוק באתי לברר", השיב האב הזקן. "האם אתה מרגיש טוב? האם אינך חולה, חלילה, בני? למה לא באת להכין לי הבוקר קפה בחלב?"

הרב אליהו אחז בראשו. איך נשמטה ממנו מצוות הבוקר הקבועה? הוא חש אל סגנו ואמר לו "שמע, אני חייב לחזור עם אבי הביתה. כשהאורח יגיע קבל אתה את פניו". "אבל רגע", גמגם הסגן, "מה אומר לו? רגע... מה...". "אתה כבר תסתדר", זרק לעברו הרב אליהו, שהחל להתרחק עם אביו, "אני סומך עליך". הסגן נשתל במקומו כהלום רעם. האב והבן הגיעו הביתה, ושם, בניחותא, כאילו לא היה הנציב העליון כבר מעבר לפינה, הכין הבן לאביו את כוס הקפה, כמדי בוקר. בתוך כך הסביר לאביו שהוא חש בטוב, וכי העניין פרח מזכרונו בגלל המתח והלחץ העצומים שהיה

זה היה בתקופה שהרב אליהו פרדס ניהל את בית הספר לבנות בשכונת 'אוהל משה' בירושלים (בין השנים תר"צ-תשי"ב). כל צוות העובדים, כמו מקורביו ומכריו, ידעו כי מידי בוקר יש לרב אליהו שעה שהיא קדושה ומקודשת, והוא לעולם לא יוותר עליה. זו השעה שהיה נוהג לגשת לבית אביו, להכין לו כוס קפה בחלב ולהגישה לו עם ביסקוויטים, כאשר אהב. מצוות כיבוד הורים.

בוקר אחד בלבד אירע לו דבר יוצא דופן. הוא שכח לבקר את אביו ולהכין לו את כוס הקפה האהובה עליו. הדבר אירע לא בכדי. באותו יום אמור היה הנציב העליון, הרברט סמואל, לבקר בבית הספר 'אוהל משה'. סמואל, מדינאי יהודי בריטי, היה הנציב העליון הראשון לארץ ישראל בימי המנדט.

בית הספר 'אוהל משה' נערך לכבוד הביקור כיאה וכיאות. ככלות הכול, האורח המיועד לא היה סתם פקיד, אלא הנציג הבריטי העליון בארץ ישראל בכבודו ובעצמו. ההכנות הקדחתניות לביקור נמשכו ימים רבים. בית הספר כולו הוברק וצוחצח, הכיתות הבהיקו בניקיון, כל פיסת נייר סולקה מהחצר הקטנה, כל שיח נגזם וטופח.

גם המנהל, הרב אליהו, נערך כראוי. כממונה על בית הספר גאה ליבו מהתרגשות. הוא תדרך את צוות המורות וערך חזרה מפוטרת של מהלך הביקור. סגנו, מרדכי כהן, ידע היכן עליו לעמוד כל שניה. הכל היה ערוך ומוכן לביקור הממלכתי שנועד להתחיל בשעה תשע בבוקר בדיוק.

אין פלא אפוא, שבבוקר הביקור עצמו כשהמתח הגיע לשיאו וכל חושיו של הרב אליהו

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות מצויות בספירת העומר

שאלה: מי שעשוי להתבטל יום אחד מספירתו כגון זקן מופלג, או מי שיש לו ניתוח מסובך בהרדמה שלא יוכל לספור במשך יממה שלמה (משקיעה לשקיעה), או מי שמתפלל משבת לשבת שעשוי לשכוח לספור, וכן חולה אלצהיימ, או מישהו שמכיר בעצמו מעבר שקרוב הוא לשכוח לספור האם רשאי לברך ספירת העומר?

אדם שלא ספר לילה ויום שלאחריו מספירת העומר יש מחלוקת ראשונית האם רשאי להמשיך לספור, יש אומרים שצריך למנות שבע שבתות שלימות ואם ביטל יום אחד שוב אינו רשאי להמשיך לספור, אולם יש חולקים שכל לילה מצוה בפני עצמה היא. והשו"ע (סי' תפ"ט ס"ח) חשב לשיטה הראשונה והכריע שסופר בלא ברכה.

ולפי זה הביא מרן הגרע"י זצוק"ל בחזון עובדיה (עמ' רטז הערה ה) ממרן החיד"א, שאדם ששכח לברך לילה ויום מימי ספירת העומר, אנו אומרים שכל הברכות שבירך עד עתה הם ברכות לבטלה (לפי השיטה הראשונה). וביאר מרן הגרע"י שם, מכיון שכל ימי הספירה מצוה אחת הם, אם כן, לא נחשב שהסתיימה המצוה עד ליום האחרון. אולם יש אומרים שאין ברכותיו לבטלה למפרע כיון שעשה מה שביכולתו. וכיון שיש לנו ספק ספיקא, שמא מצות ספירת העומר כל לילה בפני עצמה ושלא יספור את כל הימים רשאי לברך במקרה זה.

א. להלכה אם יש ספק שלא יספור לילה ויום מימי העומר רשאי לספור בברכה.

ב. ולכן זקן מופלג או מישהו שיש לו ניתוח כנ"ל (שאינו זה ודאי שלא יוכל לספור כל היום משקיעה לשקיעה או אולי הרופאים טועים או שיכול להיות שהניתוח בסוף ידחה) יכולים להתחיל לספור ספירת העומר בברכה.

ג. וכן מי שמתפלל משבת לשבת או מי שהוא עשוי לשכוח לספור אם יהיה מי שיזכיר לו או שישים לו תזכורת שתהיה לו לכל ימי הספירה רשאי להתחיל לספור את העומר בברכה. (ע"פ הילקו"י הערה לח עמ' קמב ד"ה ונשאלתי).

שאלה: האם מותר לנשים להסתפר בימי העומר ומה הדין לגבי הקטנים?

יש אומרים, שכיון שאיסור תספורת הוא משום אבילות על תלמידי ר' עקיבא, וגבי נטילת שיער באבילות הקלו באשה יותר מבאיש, שהרי היא מותרת בנטילת שער אחר שבעה ימים. (שו"ע יו"ד סי' שצ"ה). ואף שהאשכנזים (הרמ"א שם) מחמירים באשה כמו באיש לאסור עד שלשים יום, מ"מ חלק מחכמי אשכנז הסתמכו על מרן השו"ע והקלו בתספורת לאשה אפילו בשבוע שחל בו תשעה באב, והרי תספורת בימי הספירה אינה אלא מנהג, ובודאי שאשה מותרת להסתפר בהם. חזו"ע (עמ' רסא).

ויש מחכמי אשכנז שאומרים שראוי להחמיר אם אינו נחוץ כל כך. מ"מ מריטת שער גבות וריסי העינים מותרת (ילקוט יוסף עמ' תעא). ויש אומרים לאסור לאשה להסתפר בימי העומר, על פי הסוה. (הבן איש חי בשו"ת רב פעלים ח"ד סוד ישרים סי' טו).

א. להלכה כתב מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, שאין הנשים בכלל איסור זה (חזון עובדיה עמ' רסא). ומ"מ בשאר דיני אבילות הנהגים בימי העומר, איש ואשה שוין בהם, וכגון שלא לשמוע שירה מכלי שיר (אף מהקלטה) עד ל"ג לעומר (ילקו"י עמ' תעא בהערה).

ב. ילד קטן, אפילו הגיע לגיל חינוך, מעיקר הדין מותר בתספורת, שאפילו באבילות החמורה על אביו ואמו אין לקטן דין אבילות, כ"ש באבילות רחוקה שאין עליהם דין אבילות. ובפרט שכאן אינו משום מנהג. (שו"ת אור לציון (ח"ג פ"ז אות ג). ילקו"י (עמ' תסו)). מ"מ בכדי שלא לפרוש מן הציבור, טוב שימנעו מזה. ואם שערותיו מרובות, עדיף יותר אם יסתפר ביום שישי. (ילקו"י עמ' תסו).

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

ברוך אומר ועושה

הצורך להסמיך ככל שניתן את העונש לשעת מעשה, הינו כלל בסיסי וחינוכי שמן הראוי לכל הורה להקפיד עליו. הכוונה היא, שמיד עם החלטתנו להעניש ועם הודעתנו לילד כי מגיע לו לקבל עונש בגין מה שעשה, עלינו לגשת לביצועו ולהמשיך לסדר היום.

חינוך ילדים אינו משפט פלילי, שבו יש חלוקה בין פסק הדין וההרשעה, לבין גזר הדין הנחרץ במועד מאוחר יותר, כשבמשך תקופת הביניים יכול הנאשם רק לנחש ולהמר על קצוות הקולא והחומרא של העונש. ילד השומע מאחד מהוריו משפט בנוסח "מגיע לך על זה עונש חמור ואני צריך עוד לחשוב איזה", נכנס ללחץ ועלול להישרב מכך. חוש הדמיון המפותח של הילד עלול להביאו "לעבור" בדמיונו ארבע מיתות בית דין גם יחד... הציפיה מלאת המתח, עד למתן גזר דינו, וההמתנה מורטת העצבים עד אשר יפרעו את שטר החוב, יטילו צל כבד על קשרי הילד עם הוריו. וככל שיאריך הזמן, כן גדל החשש כי יחסי הילד עם הוריו יכנסו להקפאה עמוקה, ושיתוף הפעולה עמהם, גם בתחומים אחרים, יפגע קשות. אם הילד עשוי מחומר קשיח יותר, הוא עלול "לצפצף" ולמרוד, עד שהעונש יאבד את כל אפקט ההרתעה. זאת ועוד. כידע שהעונש מחכה לו בשלב כלשהו, הוא עלול, אולי בלי להיות מודע לכך, לנסות להצדיק את העונש יותר ויותר...

הכרתי מקרוב מקרה כזה, שתוצאותיו היו עגומות ביותר: בחור שאיבד כל טעם בחייו. הבחור סיפר לי, כי אביו היה תולה על הקיר טבלה, שבה סימן את מספר המעידות של הילד ומספר הפעמים שבהן הפר את המשמעת, תוך ציון מראש כי בהצטבר הנקודות לסכום מסוים הוא יענישהו על הכל. כשהיו מצטברות הנקודות, היה האב קובע זמן שבו הילד סופג מכות נאמנות.

מטרת האב היתה שהילד יראה תמיד בפני עיניו את "הגיהנום הפתוחה תחתיו", וכך, כאשר יחיה כל הזמן תחת צילו הכבד של העונש ההולך ומתקרב, זה ירתיע אותו בצורה חזקה וחריפה מכל התנהגות לא טובה.

ברם, השפעת גישה זו על הילד היתה הרסנית במיוחד, והשיגה את המטרה ההפוכה. הילד פשוט הבין, כי הוא יושב על חבית חומר נפץ שהפתיל שלה הוצת עם מעידתו הראשונה, וזו פשוט שאלה של זמן עד שהחבית תתפוצץ עליו בדמות עונש כואב. מתוך כך, חי הילד תחת לחץ לא נורמלי שגרם לו לאבד את חדות העשייה והשמחה הטבעית שהיתה בו, ומאידיך התייאש לשפר את הליכותיו. לדברי הבחור, היו ימים שהוא היה מחכה שתוגדש הסאה ויקבל את שלו – מה שנקרא "לעבור את זה"...

כלל זה מעוגן היטב בהלכה מפורשת, שאכן נקבעה לאחר מקרה מסמך שיער, שנבע כתוצאה מהתנהגות זו של הורים כלפי ילדיהם.

זהו לשון ה"קיצור שולחן ערוך" (קסה, ג):

"לא יאיים על התינוק שיכהו לאחר זמן – אלא אם רואהו עושה איזה מעשה, יכהו מיד או ישתוק לגמרי. מעשה, בתינוק שברח מבית הספר והפחידו אביו שיכהו, והלך התינוק והמית את עצמו".

המקור הוא בדברי הגרא במסכת שמחות (פרק שני), שם מובאים סיפורים דומים נוספים וביניהם הסיפור הבא:

"מעשה בתינוק אחד בבני ברק, ששבר צלוחית בשבת. והראה (=הפחידו, מלשון יראה ופחד) לו אביו באזנו ונתיירא מאביו והלך ואבד עצמו בבור. מכאן אמרו חכמים: אל יראה אדם לתינוק באזנו, אלא מלקוהו מיד או ישתוק ולא יאמר כלום".

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

מהו ההון האמיתי

אחד, תתנו לי אחד". הרב נתן לו אבטיח אחד. אחר כך פגשו עוד יהודי שאמר "לכבודו יש שמים ולי אין כלום", וגם לו נתנו אבטיח. הגיעו הביתה עם אבטיח אחד.

בערב שבת שואל הרב את בנו "רבי חיים כמה אבטיחים נשאר לנו". אמר לו "שתיים חילקנו ונשאר לנו אחד".

אמר לו הסטייפלר "לא נכון, נשאר לנו שתיים, מה שחילקנו נשאר לנו לעולם הבא. מה שאכלנו יוצא בעוד חצי שעה בשירותים, מה שנתת זה מה שנשאר לך!"

הגמרא (ב"ב) מספרת על מונבז המלך (הבן של הילני המלכה), וכשהיה בארץ ישראל בצורת והיו הרבה עניים, פתח מונבז את אוצרות המלוכה וחילק כסף לעניים ויתומים ואלמנות ועמלי תורה, קפצו עליו כל בני משפחתו ואמרו לו "אבותיך גנזו והוסיפו על אבותם, ואתה לא רק שלא מוסיף על הגנזך, אלא עוד מבזבז בלי חשבון!"

אמר להם "אבותי גנזו לאחרים ואני גונז לעצמי, אבותי גנזו בעולם הזה ואני גונז לעולם הבא, אבותי גנזו במקום שיד גנבים שולטת ואני גונז במקום שאין שום יד שולטת. אני מבקש שאף אחד לא יעמוד לי בדרך".

הלואי והיו לנו ראש ממשלה ושר אוצר כאלו! כסף זה דבר גדול אם יודעים למנף אותו לצדקה ולקדושה.

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

שר האוצר של מלך ספרד היה דון יצחק אברבנאל זצ"ל והיה גאון וצדיק. הגוים קינאו בו מאד, והתחילו לדבר עליו לשון הרע אצל המלך "היהודים האלה מתוחכמים, שים עין עלי, תהיה עיריני", והמלך אמר להם "הוא צדיק, תפסיקו לדבר עליו", אמרו לו השרים תבקש ממנו הצהרת הון.

חבר כנסת נבחר צריך להפקיד ביד היועץ המשפטי הצהרת הון שיראו כמה יש לו, ולא יעברו ארבע שנים ופתאום יש לו ארבעים דירות, בהתחלה בא עם פק"מ של 20 אלף שקל, ופתאום יש לו 2 מיליארד שקל!

המלך ביקש מדון יצחק אברבנאל הצהרת הון, ואחרי יומיים הגיש לו שכל רכושו מסתכם במליון וחצי ש"ח, המלך נדהם, ואמר, וכי אתה צוחק עלי, רק הבית שלך שנמצא בברצלונה שוה 20 מליון, רק המכונניות והאחוזות נאמדים בארבעים מליון, ואתה כותב לי מליון וחצי?

אמר לו השר למלך, אתה ביקשת הצהרת הון כמה יש לי, ואני ענית לך כמה יש לי באמת. הבתים והנדלן זה לא שלי. שאתה מלך ויכול ברגע אחד להחרים הכל, זה לא שלי אלא שלך, אני אמרתי לך מליון וחצי שזה צדקה שחילקתי בחיי. את זה אדוני המלך לא יכול לקחת ממני! זה ההון ששייך לי! הצהרת הון של יהודי זה מה שנותן קמחא דפסחא, ומחזיק תלמידי חכמים, זה ההון האמיתי!

הסטייפלר זצ"ל אביו של הרב חיים קנייבסקי זצ"ל הלך פעם עם בנו לקנות לכבוד שבת. הם קנו שלושה אבטיחים, האב החזיק שתיים והבן אחד. בדרכם לבית פגשו יהודי שאמר "יש לי בבית 14 ילדים ואין לי אפילו אבטיח

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיעים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר לימוד **כל ספר האיידא רבה זוטא** בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר קריאת **כל התהילים בליל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ **בקמיע של כל הזוהר הקדוש**

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר "אור הפרשה" ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212